

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/80/2022
Identifikačné číslo spisu:	2116222110
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2116222110.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne RED ARROW, s.r.o., Gen. M. R. Štefánika 6670/19, Trenčín, IČO: 50 157 256, zastúpenej MÚDRY & MINÁRIKOVÁ advokátska kancelária s.r.o., Palackého 6403, Trenčín, IČO: 52 418 219, proti žalovanej Ladvenica Transport, s.r.o., Coburgova 84, Trnava, IČO: 44 318 499, zastúpenej HALADA advokátska kancelária, s.r.o., Kapitulská 21, Trnava, IČO: 36 669 661, o zaplatenie 1 000 eur, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23Cb/117/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 15. decembra 2021 č. k. 31Cob/44/2020-364, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava v poradí druhým rozsudkom z 10. septembra 2019 č. k. 23Cb/117/2016-259 v spojení s opravným uznesením z 5. decembra 2019 č. k. 23Cb/117/2016-287 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 100 eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru a v konaní ani nebolo sporné, že sporové strany ako podnikateľské subjekty uzavreli zmluvu o preprave vecí (v zmysle § 610 a nasl. Obchodného zákonníka), a to na základe objednávky žalovanej č. 216504 zo dňa 13. mája 2016. Na základe tejto zmluvy si žalovaná ako odosielateľ objednala u žalobkyne ako dopravcu vykonanie prepravy tovaru s miestom nakládky - Hermann Stahlschmidt, Fermerweg

1, Willich, Spolková republika Nemecko, s dátumom nakládky - 13. máj 2016 do 14. hodiny. Miesto vykládky bolo určené na adrese ZF Sachs Slovakia, a.s., Ku Bratke 5, Levice, s dátumom vykládky - 16. máj 2016 do 21:30 hodiny. Strany si dohodli cenu dopravy vo výške 100 eur plus 20% DPH. Pokiaľ ide o skutkový stav veci, žalobkyňa uviedla a žalovaná nerozporela, že vodič spoločnosti žalobkyne dorazil na miesto nakládky dňa 13. mája 2016 približne o 13:48 hodine, avšak v dôsledku toho, že mu

nebolo umožnené v mieste nakládky naložiť tovar, žalobkyňa na túto situáciu upozornila zástupcu spoločnosti žalovanej, ktorá súhlasila so zaslaním storno objednávky, aby vozidlo spoločnosti žalobkyne mohlo pokračovať v ďalšej preprave. Ako uviedla žalobkyňa, objednaná preprava bola tzv. „dokládkou“, t. j. prepravou nákladu, ktorá je iba priložená k iným prepravám, ktoré dopravca už na danej trase vezie a všetky náklady samotného vozidla má už zaplatené. Ako vyplýva z priloženého mailu, spoločnosť žalovanej dňa 13. mája 2016 o 14:23 hodine zaslala spoločnosti žalobkyne storno objednávky Willich - Levice. Žalobkyňa na storno objednávky reagovala mailom zo dňa 13. mája 2016 o 14:33 hodine, v ktorom si voči žalovanej uplatnila zmluvnú pokutu vo výške 100 eur s poukazom na čl. 7 Prepravného poriadku žalobkyne. Následne žalovaná mailom zo dňa 30. mája 2016 o 09:04 hodine oznámila žalobkyňi, že jej môže zaslať storno na sumu 100 eur tak, ako sa dohodli predtým.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvná pokuta je dohodou určená peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v prípade porušenia povinnosti, ktorej splnenie vyplýva zo zabezpečovanej zmluvy. Dojednanie jej výšky či spôsobu určenia je teda vecou dohody účastníkov. Účelom zmluvnej pokuty zakotvenej v ustanovení § 544 a 545 Občianskeho zákonníka je donútiť dlžníka hrozbou majetkovej sankcie k riadnemu splneniu záväzku. Zmluvná pokuta teda predovšetkým predstavuje hrozbu dlžníkovi, že pokiaľ nesplní svoju (najmä) zmluvnú povinnosť, vznikne mu povinnosť poskytnúť pre tento prípad dojednané plnenie t. j. pokutu. Podľa úpravy Obchodného zákonníka má súd moderačné právo a zmluvnú pokutu môže znížiť až do výšky škody vzniknutej do doby súdneho rozhodnutia porušením zabezpečovacieho záväzku.

4. Uviedol ďalej, že základom pre dohodu zmluvných strán o zmluvnej pokute je vymedzenie zmluvného záväzku v uzavretej zmluve, ktorého porušenie je dôvodom pre vznik povinnosti platiť zmluvnú pokutu. Zmluvná povinnosť zabezpečená zmluvnou pokutou sa musí v zmluve vyjadriť presne a zrozumiteľne, aby nevznikala pochybnosť o jej obsahu. V prípade nedostatočne jasného a zrozumiteľného vyjadrenia zmluvného záväzku, ktorého nesplnenie je dôvodom na vznik nároku na uplatnenie zmluvnej pokuty, by išlo o neplatný právny úkon, ktorý by mohol mať právny dôsledok na neplatnosť dohody o zmluvnej pokute. Z formálneho hľadiska sa pre platnosť dojednania o zmluvnej pokute vyžaduje písomná forma, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takéhoto právneho úkonu v prípade nedodržania stanovenej zákonnej formy.

5. Predloženou písomnou objednávkou č. 2161504 mal za preukázané, že žalobkyňa a žalovaná uzavreli zmluvu o preprave v písomnej forme. Takisto žalovaná nerozporovala uverejnenie Prepravného poriadku žalobkyne na jej webovom sídle a ani žalobkyňou predložené znenie Prepravného poriadku. V Prepravnom poriadku žalobkyne sa v bode 7 písm. b/ uvádza, že v prípade zrušenia prepravy objednávatelom po pristavení vozidla na nakládku, vzniká dopravcovi (žalobkyňi) nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 10-násobku ceny prepravy. Poukázal na ustanovenie § 4 ods. 6 Zákona o cestnej premávke, podľa ktorého je zverejnený Prepravný poriadok súčasťou návrhu dopravcu na uzavretie prepravnej zmluvy a po jej uzatvorení je jeho obsah súčasťou zmluvných práv a povinností účastníkov zmluvy. Niet pochyb, že medzi stranami došlo pred písomnou objednávkou žalovanej k predzmluvným rokovaniam, na základe ktorých žalobkyňa ponúkla žalovanej na prepravu konkrétne nákladné motorové vozidlo, čo vyplýva predovšetkým z toho, že samotná žalovaná uviedla vo svojej objednávke evidenčné číslo vozidla žalobkyne, ktorým mala byť preprava vykonaná. Už v rámci predzmluvných rokovaní sa takto prepravný poriadok žalobkyne stal ex lege súčasťou jej návrhu na uzavretie prepravnej zmluvy. Následne, po uzavretí zmluvy po podpísaní žalovanej objednávky žalobkyňou, sa znenie prepravného poriadku stalo súčasťou zmluvných dojednaní, vrátane dojednania o zmluvnej pokute. V tejto súvislosti mal súd za to, že žalovaná v rámci svojej procesnej obrany podala účelovú interpretáciu citovaného ustanovenia § 4 ods. 6 Zákona o cestnej premávke v snahe vyhnúť sa plneniu a súd sa s ňou nestotožnil. Dojednanie o zmluvnej pokute je z formálneho hľadiska platné, pretože prepravný poriadok žalobkyne zverejnený na jej webovom sídle sa stal súčasťou písomnej zmluvy uzavretej medzi sporovými stranami.

6. Ďalej súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania nemal pochybnosti o tom, že žalovaná neumožnila vykonať dojednanú prepravu tovaru, a následne na žiadosť žalobkyne, aby táto mohla

pokračovať v ďalšej preprave, jej zaslala storno objednávky. Je teda zrejmé, že došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti žalobkyne, tak ako to mali strany dojednané v zmysle čl. 7 Prepravného poriadku žalobkyne. Súd považoval argumentáciu žalovanej, že k stornovaniu objednávky došlo na základe dohody a že prepravu bolo možné vykonať neskôr, za účelovú. Žalovaná nepopierala, že žalobkyni nebolo umožnené vykonať dohodnutú prepravu a zároveň z predloženej elektronickej komunikácie medzi žalobkyňou a žalovanou žiadnym spôsobom nevyplyva, že by žalovaná mala záujem o vykonanie prepravy v neskoršom čase. Práve naopak, mailom zo dňa 30. mája 2016 súhlasila so zmluvnou pokutou vo výške 100 eur za stornovanie objednávky.

7. Na základe vyššie uvedeného dospel súd k záveru, že sporové strany si pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti platne dojednali zmluvnú pokutu, a keďže zo strany žalovanej došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti, žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty. Žalovaná namietala (okrem iného) aj neprimeranosť zmluvnej pokuty vo výške 10-násobku dohodnutej prepravy. Súd mal za to, že v posudzovanom prípade je potrebné uplatniť moderačné právo súdu v zmysle § 301 Obchodného zákonníka a neprimerane vysokú zmluvnú pokutu znížiť s ohľadom na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti.

8. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovanej, že akákoľvek zavedená prax medzi podnikateľmi, ktorá je v rozpore so zákonom (bez ohľadu na rozsah jej rozšírenia), sa nemôže stať obchodnou zvyklosťou, na ktorú by bolo možné brať pri posudzovaní platnosti právneho úkonu zreteľ, teda, obchodná prax, ktorá je v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi sa dodatočne nestane právne aprobovanou len na základe rozsahu alebo trvania jej používania v určitom podnikateľskom odvetví.

9. Vyslovil názor, že v prípade, že možno nejakú obchodnú zvyklosť vymedziť ako ustálenú obchodnú prax, neznamená to ešte, že každé zaužívané pravidlo správania účastníkov obchodných vzťahov musí predstavovať obchodnú zvyklosť. Nebude tomu tak predovšetkým v prípadoch opakovaného porušovania práv a povinností, pretože je pojmovo vylúčené, aby pravidlo správania, ktoré je v rozpore so zákonom, bolo spôsobilé nadobudnúť formu obchodnej zvyklosti (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 22. marca 2011 sp. zn. 32 Cdo 4932/2009).

10. Konštatoval, že pri skúmaní platnosti dojednania o zmluvnej pokute z hľadiska dobrých mravov je potrebné zvážiť preventívnu, uhradzovaciu a sankčnú funkciu zmluvnej pokuty. V súvislosti s tým je potrebné posúdiť, či pokuta primerane zabezpečuje veriteľa proti prípadným škodám, teda či zahŕňa všetky škody, ktoré možno rozumne v danom konkrétnom vzťahu s porušením zmluvnej povinnosti očakávať. Zmluvná pokuta teda musí zahŕňať všetky rozumne očakávateľné škody a musí mať dostatočnú, nie však premrštenú stimulačnú výšku. Zmluvnú pokutu, ktorej výška výrazne prevyšuje výšku skutočne vzniknutej škody označil za neprimeranú a pre rozpor s dobrými mravmi neplatnú.

11. Ak však sadzba zmluvnej pokuty za porušenie dojednanej povinnosti (zrušenie prepravy) má dosiahnuť v prejednávanej veci desaťnásobok pôvodne dohodnutého prepravného konštatoval, že je treba dojednanú výšku zmluvnej pokuty pokladať za prehnanú (a teda neakceptovateľnú z hľadiska zásady dobrých mravov) a nič na tom nemenia ani argumenty zdôrazňované žalobkyňou o zrušení prepravy ako najhoršom „scenáři“ pre dopravcu. Okolnosti prejednávaneho prípadu nemôžu ospravedlniť celkom neadekvátny majetkový prospech (v podobe 10-násobku ceny prepravy), ktorý by mala žalobkyňa získať na úkor žalovanej, aby ju tak „motivoval“ neporušovať v budúcnosti jej zmluvné povinnosti. Poukázal na to, že samotná žalobkyňa v konaní uviedla, že v danom prípade išlo o tzv. dokládku, t. j. prepravu tovaru, ktorá je iba priložená k iným prepravám, ktoré dopravca už na danej trase vezie a všetky náklady použitého vozidla má už zaplatené. Žalobkyni nič nebránilo vykonať ostatné dohodnuté prepravy, čo v konečnom dôsledku v konaní ani nenamietala. Konštatoval, že za týchto okolností jej nemohla reálne vzniknúť vyššia škoda, ako cena dojednanej prepravy. Súd dospel k záveru, že zmluvná pokuta vo výške 100 eur je v danom prípade dostatočne primeraná aj s ohľadom na to, že žalovaná s takouto výškou zmluvnej pokuty súhlasila, čo vyplýva z obsahu jej mailu zo dňa 30. mája 2016. Poukázal na ustanovenie § 301 ObZ, z ktorého vyplýva, že súd môže znížiť zmluvnú pokutu najviac do výšky škody spôsobenej porušením povinnosti, ale keďže žalovaná sama uznala sumu 100

eur ako sankciu za stornovanie objednávky, vyslovil názor, že nie je dôvod ani z hľadiska hospodárnosti konania zisťovať skutočnú výšku škody a za tým účelom vykonávať ďalšie dokazovanie, navyšovať tak trovy konania a predlžovať spor. Pokiaľ ide o žalobkyňou vyčíslenú škodu vo výške 240 eur, ktorá jej mala vzniknúť v dôsledku objednania si právneho poradenstva od Mgr. Juraja Kaščáka na základe Dohody o spolupráci zo dňa 4. februára 2016, súd sa aj v tejto časti stotožnil s argumentáciou žalovanej, že mediátor má nárok na odmenu len za výkon mediácie, ktorá sa vykonáva na základe obligatórne písomnej dohody o mediácii, v ktorej sa zúčastnené strany a mediátor dohodnú na riešení ich vzájomného sporu prostredníctvom mediácie. Žalovaná poprela a žalobkyňa nepreukázala, že medzi nimi došlo k uzatvoreniu dohody o mediácii a že by medzi nimi prebehli nejaké mimosúdne rokovania za účasti mediátora. Navyše, vzhľadom na skutočnosť, že Q. je konateľom žalobkyne, ho súd považoval za mediátora zo zákona vylúčeného z výkonu akejkoľvek mediácie medzi žalobkyňou a žalovanou. Napokon uviedol, že súd nemá predstavu, akým spôsobom môže mediátor poskytovať odborné konzultácie konateľovi žalobkyne, keďže ide o totožnú osobu. Uzavrel, že za náklady vynaložené v dôsledku porušenia povinnosti druhej strany (v zmysle § 380 Obchodného zákonníka) rozhodne nemožno považovať nepreukázané, resp. neúčelne vykonané konzultácie poskytnuté samému sebe.

12. V súvislosti s výrokom týkajúcim sa nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie uviedol, že hoci žalobkyňa bola v konaní úspešná pokiaľ ide o dôvodnosť jej nároku, mieru jej úspechu by po uplatnení moderačného práva súdu bolo možné vyčísliť v rozsahu 10%. Z toho však nemožno vyvodiť, že miera úspechu žalovanej je v rozsahu 90%, pretože výška priznanej zmluvnej pokuty závisela od uváženia súdu. Poukázal na to, že predchádzajúci procesný predpis (Občiansky súdny poriadok) pre takýto prípad určoval možnosť priznať trovy konania čiastočne úspešnej strane sporu (§ 142 ods. 3 OSP). Súčasný procesnoprávny predpis (Civilný procesný poriadok) takúto výslovnú právnu úpravu trov konania neobsahuje, avšak súd mal v zmysle čl. 4 ods. 2 CSP za to, že aj v prejednávanej veci by bolo namieste priznať žalobkyni plnú náhradu trov konania. Vzhľadom na to, že žalobkyňa vo svojej záverečnej reči výslovne uviedla, že žiada nepriznať žiadnej zo strán sporu trovy konania, súd to rešpektoval a o nároku na náhradu trov konania rozhodol za použitia § 257 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

13. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Trnave (ďalej aj „ako súd odvolací“) rozsudkom z 15. decembra 2021 č. k. 31Cob/44/2020-364 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu aj v tejto časti zamietol a rozhodol, že žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

14. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offio na prípadné vady, týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalovanou sú dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné postupom podľa § 388 CSP zmeniť, nakoľko nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

15. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že predmetom konania je žaloba o zaplatenie 1 000 eur titulom nároku dopravcu na zaplatenie zmluvnej pokuty za zrušenie prepravy objednávateľom po pristavení vozidla na nakládku. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobkyne je dôvodný v časti o zaplatenie 100 eur, v ktorej časti žalobe vyhovel, čo však neplatilo o zostatku uplatneného nároku a preto vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zdôraznil, že vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky a nie skutkovej, nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Poukázal na judikáciu Európskeho súdu pre ľudské práva (Válara Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2002), podľa ktorej v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu

požiadavkám upravených v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky.

16. V súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu je dôvodný do výšky 100 eur. Pre rozhodnutie vo veci považoval za podstatné, či strany platne dojednali pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti žalovanej zmluvnú pokutu a či žalovaná takúto povinnosť porušila a vznikla jej povinnosť pokutu zaplatiť. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že ustanovenia upravujúce zabezpečenie záväzkov sú použiteľné aj v obchodných vzťahoch a to vtedy, ak Obchodný zákonník neobsahuje vlastnú právnu úpravu. Zo znenia § 544 ods. 1 OZ vyplýva, že predpokladom pre vznik zabezpečenia záväzku zmluvnou pokutou je zmluva, na základe ktorej sa veriteľ a dlžník dohodnú na tom, že účastník záväzkového vzťahu, ktorý poruší dohodnutú zmluvnú povinnosť zaplatí zmluvnú pokutu, a to aj vtedy, keď oprávnenému účastníkovi porušením povinností nevznikne škoda. Zdôraznil, že pre zmluvnú pokutu je teda typické, že ju možno dohodnúť len pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti, t. j. povinnosti zo zmluvy. Poukázal na účel zmluvnej pokuty, ktorým je donútiť dlžníka pod hrozbou majetkovej sankcie k riadnemu splneniu záväzku. Okrem toho má zmluvná pokuta aj funkciu reparačnú, lebo jej zmyslom je tiež reparaovať na strane veriteľa ujmu, ktorá mu vznikla v dôsledku porušenia povinnosti zo strany dlžníka (porovnaj napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/9/2012). Konštatoval, že ak má byť záväzok na zaplatenie zmluvnej pokuty dohodnutý platne, musí z dojednania o zmluvnej pokute jednoznačne vyplývať, splnenie ktorej konkrétnej povinnosti je týmto inštitútom zaistené, tzn. pri porušení ktorej konkrétnej povinnosti vzniká nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty a takto zabezpečená povinnosť musí platne vzniknúť, aby mohla byť zmluvnou pokutou zabezpečená. Ak totiž nevznikla povinnosť plniť, nemôže byť ani porušená, a preto nemôže vzniknúť ani nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Výslovil názor, že vznik zmluvnej pokuty však nemožno viazať na zánik záväzku, na výkon práva odstúpiť od zmluvy. Ustanovenie § 544 ods. 1 OZ, ktoré má kogentnú povahu, totiž umožňuje dohodnutie zmluvnej pokuty iba pre prípad porušenia účastníkov (§ 344 ObZ) nemôže byť porušením zmluvnej povinnosti. Preto strana, ktorá jednostranným úkonom platne od zmluvy odstúpila, neporušila žiadnu zmluvnú povinnosť, ale iba realizovala právo, ktoré jej podľa zmluvy patrilo (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 23Cdo/2575/2010 a sp. zn. 5Cdo/5/2000). Uzavrel, že ak je na základe dohody zaplatenie zmluvnej pokuty viazané na odstúpenie účastníka od zmluvy, hoci odôvodnené porušením povinnosti druhej strany, tak ide o mechanizmy, ktoré odporujú kogentnému ustanoveniu § 544 ods. 1 OZ a ako také je takéto dojednanie podľa § 39 OZ neplatné. Zdôraznil, že zmluvnú pokutu nemožno zamieňať s odstúpnym, ktoré predpokladá platné odstúpenie od zmluvy a plní funkciu akéhosi odškodnenia druhého účastníka zmluvy za to, že k plneniu alebo k prijatiu plnenia nedošlo, čo však nebol prípad práve prejednávanej veci.

17. Odvolací súd považoval za potrebné dodať, že v zmysle ustálenej súdnej praxe nie je dôležité, aká bola vôľa vyjadrená pomocou pojmu „storno“, ktorý Občiansky ani Obchodný zákonník nepozná. Za podstatné považoval, že jeho význam je bežne dostupný a s pojmami Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom užívanými identifikovateľný. Lexikálny „význam storna“ je zreteľný potiaľ, že predstavuje ekvivalent výrazu zrušenie, pričom zrušenie zmluvy je už pojmom legálnym a rovnako ako odstúpenie od zmluvy je úkonom (jednostranným), ktorý smeruje k jednoznačne určeným dôsledkom (§ 349 ods. 1 ObZ, príp. § 457 OZ). Pretože sú tieto dôsledky zhodné, z hľadiska určitosti a zrozumiteľnosti pojmu „storno“ považoval za nevýznamné, ak zahŕňa odstúpenie od zmluvy a jej zrušenie. Výslovil názor, že pod pojmom „storna“ zmluvy o preprave vecí, v nadväznosti na dohodnutú majetkovú sankciu, ktorú je pre ten ktorý prípad objednávateľ prepravy povinný zaplatiť, možno preto rozumieť len to, že objednávateľ prepravy je oprávnený podľa dohody účastníkov od zmluvy odstúpiť a to v podstate z akýchkoľvek dôvodov, alebo bez uvedenia dôvodu (napr. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 3Cdon/1398/96). Obdobne to bude aj v prípade slovného spojenia „zrušenie prepravy objednávateľom“ v nadväznosti na dohodnutú majetkovú sankciu, ktorú je pre ten ktorý prípad objednávateľ prepravy povinný zaplatiť. Takémuto slovnému spojeniu bez ďalšieho dojednania je potom možné rozumieť len v tom zmysle, že objednávateľ prepravy je oprávnený podľa dohody účastníkov od zmluvy odstúpiť z akýchkoľvek dôvodov alebo bez uvedenia dôvodu. Za nesporné v konaní označil, že žalobca si nárok na zmluvnú pokutu voči žalovanému uplatnil na základe dohody zmluvných strán o zmluvnej pokute, ktorá

je súčasťou jeho Prepravného poriadku a to konkrétne bodu 7 písm. b) a konanie žalovaného, ktorý ako objednávateľ prepravy dňa 13. mája 2016 o 14:23 hod. stornoval zmluvu o preprave zo dňa 13. mája 2016. Ďalej uviedol, že z takto formulovanej zmluvnej pokuty v bode 1 veta druhá a bodu 7 Prepravného poriadku je možné vyvodiť, že objednávateľovi prepravy z nej vzniklo právo od zmluvy o preprave vecí odstúpiť a to v podstate z akýchkoľvek dôvodov alebo aj bez uvedenia dôvodu, pričom však práve pre výkon takéhoto jeho práva zmluvné strany dohodli postih vo forme zmluvnej pokuty a to v rozpore s ustanovením § 544 ods. 1 OZ, ktoré kogentne umožňuje dohodnutie zmluvnej pokuty len pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti. Ako už uviedol vyššie, odstúpenie od zmluvy, či už zo zákona alebo na základe dohody účastníkov nemôže byť porušením zmluvnej povinnosti. Preto pokiaľ žalovaná ako objednávateľka prepravy jednostranným úkonom, stornom zmluvy o preprave, platne od zmluvy odstúpila, neporušila žiadnu zmluvnú povinnosť, ale len vykonala právo, ktoré jej podľa zmluvy patrilo. Zdôraznil, že vyššie uvedená dohoda zmluvných strán o zmluvnej pokute podľa jej obsahu nevymedzuje žiadnu povinnosť, ktorej splnenie by mala zabezpečovať (práve naopak vymedzuje právo, ktorého výkon následne sankcionuje) a preto je neplatná pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ) a to bez ohľadu na to, či takáto dohoda spĺňala aj zákonom vyžadovanú náležitosť jej formy.

18. Uzavrel, že nakoľko z neplatnej dohody o zmluvnej pokute nemohlo vzniknúť žalobkyni voči žalovanej žiadne právo na zaplatenie v žalobe vymáhanej zmluvnej pokuty, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti postupom podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu aj v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

19. S ostatnými námietkami žalovanej sa odvolací súd ako s nepodstatnými pre rozhodnutie vo veci nezaoberal, nakoľko už podľa konštantnej judikatúry odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napr. rozhodnutia II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a pod.).

20. O náhrade trov konania rozhodol s odkazom na úspech žalovanej v konaní a §§ 255, 396 ods. 2 a 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Proti tomuto rozsudku podala dovolanie žalobkyňa, napádajúc rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu. V úvode dovolania opísala chronologický prehľad priebehu prejednávanej veci. Obidvom súdom vytýkala, že ignorovali ustanovenia Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (ďalej aj „Dohovor CMR“), ktorý je medzinárodnou zmluvou, riadne ratifikovanou Slovenskou republikou ako nástupníckym štátom zmluvnej strany - Československej socialistickej republiky. Za kľúčový pre posúdenie prípadu označila článok 7 ods. 1 písm. a) Dohovoru CMR, ktorý stanovuje, že odosielateľ (v prejednávanom prípade žalovaná) zodpovedá za presnosť a úplnosť údajov, ktoré uvádza v objednávke prepravy. Dovolaťka konštatovala, že toto ustanovenie je dôležité pre posúdenie povinnosti, zabezpečenej zmluvnou pokutou, uvedenou v Prepravnom poriadku žalobkyne a teda za kľúčové pre posúdenie prípadu. Uviedla, že ignorovaním medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná sa súdy dopustili svojvôle, keď rozhodovali nie podľa relevantného právneho stavu, ale podľa selektívne vybraných vnútroštátnych predpisov. Odvolací súd sa nijako nevysporiadal s rozdielnymi tvrdeniami žalovanej ohľadom zrušenia zmluvy, keď na pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 17. januára 2018 právny zástupca žalovanej uviedol, že v danom prípade nedošlo k jednostrannému zrušeniu zmluvy, neskôr žalovaná interpretovala situáciu ako dohodu zmluvných strán na skončení zmluvy a v odvolacom návrhu už však volí inú účelovú taktiku, ktorú bez ďalšieho prevzal aj odvolací súd, keď tvrdí, že využitie práva na odstúpenie od zmluvy nepredstavuje porušenie žiadnej povinnosti, a preto nemôže byť zabezpečené zmluvnou pokutou. Tvrdila, že odvolací súd tým, že úplne ignoroval tvrdenia žalobkyne o tom, že zmluvná pokuta zabezpečovala povinnosť podľa Dohovoru CMR a to aj vzhľadom na to, že nijako nereflektoval na tvrdenia samotného žalovaného počas pojednávania konaného dňa 17. januára 2018, dospel absolútne k nesprávnym záverom, ktoré navyše ani riadne neodôvodnil, čím zasiahol do práva žalobkyne na spravodlivý proces. Navyše svojím postupom (rozhodnutím vo veci, nie vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie) tento zásah

ešte prehľbil, keď odňal žalobkyni možnosť brániť sa voči takémuto postupu odvolacieho súdu v riadnom konaní. Namietal, že v konaní nebolo skúmané, či žalovaná vôbec mohla platne odstúpiť od zmluvy, najmä vo vzťahu k odstúpnému bolo potrebné ustáliť, či vôbec situácia, kedy by sa dalo hovoriť o odstúpnom, resp. o odstúpení od zmluvy ako takom vôbec nastala. Dokazovanie, ktoré by viedlo týmto smerom, však nebolo súčasťou ani predmetom konania, a to ani na jednom zo súdov konajúcich vo veci. Zdôraznila, že Prepravný poriadok žalobkyne nikde nehovorí o zrušení zmluvy o preprave, ale hovorí len o zrušení prepravy. Ak teda dôjde k zrušeniu prepravy z dôvodov na strane druhej zmluvnej strany (objednávateľa), ide o zrušenie prepravy de facto, a nie de iure, o zrušenie zmluvy o preprave ako právneho rámca faktického výkonu takejto prepravy. V prejednávanej príhode k zrušeniu prepravy došlo v prvom rade de facto, z dôvodov na strane žalovanej, ktorá žalobkyni uviedla v objednávke nesprávne informácie a práve táto povinnosť žalovanej, obsiahnutá v Dohovore CMR, bola zabezpečená zmluvnou pokutou v zmysle Prepravného poriadku žalobkyne. Akékoľvek následné de iure, teda právne riešenie vzniknutej situácie, už na tomto faktickom priebehu nemohlo nič zmeniť.

22. Alternatívne žiadala, aby dovolací súd zrušil obidva rozsudky a vec vrátil na ďalšie konanie. V súvislosti s tým požiadala dovolací súd, aby posúdil právne otázky, ktoré môžu mať veľký právny význam pre všetky situácie, týkajúce sa cestnej nákladnej dopravy na Slovensku a to a) či je možné platne dojednať zmluvnú pokutu za pomoci nevyvrátiteľnej právnej domnienky, obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 6 Zákona o cestnej doprave, ktorá stanovuje, že zverejnený Prepravný poriadok je súčasťou návrhu dopravcu na uzavretie prepravnej zmluvy a po jej uzatvorení je jeho obsah súčasťou zmluvných práv a povinností účastníkov zmluvy. Zároveň žiadala posúdiť dopad formy samotnej zmluvy o preprave na platnosť dojednania o zmluvnej pokute a aby sa zaoberal aj možnosťou, že v zmluve o preprave, je resp. nie je odkaz na Prepravný poriadok dopravcu (porovnanie so zásadou „neznalosť zákona neospravedlňuje“), b) či je možné zmluvnú pokutu formulovať aj bez uvedenia konkrétnej povinnosti len ako opis stavu, ktorý je považovaný za nežiadúci, ale ktorý jednoznačne vznikne v dôsledku porušenia niektorej povinnosti druhej strany (napr. „omeškanie“ vs. „povinnosť uhradiť dlžnú čiastku v lehote splatnosti“, resp. iné formulácie, ktoré prichádzajú do úvahy), c) či môže vzniknúť obchodná zvyklosť spôsobom, kedy si trh resp. dané obchodné odvetvie, definuje parametre právnych inštitútov, ktoré nemajú pevne dané zákonné limity (ako je napr. zmluvná pokuta, ktorej výška má byť primeraná významu ňou zabezpečovanej povinnosti, resp. určenie významu primárnej, zabezpečovanej povinnosti formou obchodnej zvyklosti).

23. Súčasne navrhla, aby dovolací súd v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP, odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, v časti pojednávajúcej o trovách konania. Argumentovala tým, že žalovaná je voči žalobkyni ekonomicky neporovnateľne výkonnejšou spoločnosťou, obraty žalovanej dlhodobo dosahujú rádo vo vyššie hodnoty, než obraty žalobkyne. Žalovanej kontinentálne klesajú tržby, v roku 2018 a 2019 sa dokonca dostala do straty a aktuálne má dlhy a nedostatky evidované v celkovej výške niekoľko stotisíc eur. Je teda možné predpokladať, že po úhrade trov konania, ktoré by žalobkyňu zaťažili pomerne významným podielom na jej obrate, by sa tieto prostriedky žalobkyni nevrátili ani v prípade, ak by dovolací súd rozhodol v jej prospech. Ako ďalší dôvod hodný osobitného zreteľa označila fakt, že celé konanie pred obidvoma súdmi, ako aj pred dovolacím súdom je výsledkom porušenia povinnosti žalovanej, jej nemorálneho postupu a konania v rozpore s pravidlami poctivého obchodného styku. Konštatovala, že nemožno preto očakávať, že by peniaze, uhradené jej z titulu náhrady trov konania, ktorý by rozhodnutím dovolacieho súdu odpadol vrátila žalobkyni dobrovoľne a to ani vtedy, ak by nemala finančné problémy a iné dlhy.

24. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa žalobkyňa snaží obísť majetkový cenzus v ustanovení § 422 CSP tým, že si formálne uplatňuje dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a následne v dovolaní namieta nesprávnosť právnych záverov odvolacieho súdu, takýto jej postup však podľa žalovanej nemôže byť akceptovaný a akákoľvek jej argumentácia smerujúca k spochybňovaniu právnych záverov súdu, vyjadrených v napadnutom rozsudku, musí byť odmietnutá z dôvodu neprípustnosti dovolania podľa § 421 CSP. Výslovila názor, že dovolanie žalobkyne nie je prípustné ani podľa § 420 písm. f) CSP. Konštatovala, že žalobkyňa si prípustnosť aj dôvodnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, z obsahu dovolania je však zrejmé, že žalobkyňa v dovolaní v

skutočnosti rozporuje správnosť skutkových a najmä právnych záverov Krajského súdu v Trnave, vyjadrených v napadnutom rozsudku, pokiaľ ide napr. o otázku, či bola platne dohodnutá zmluvná pokuta, či došlo k odstúpeniu od zmluvy a pod. Žalovaná v tejto súvislosti zdôraznila, že v prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP možno v rámci dovolacích dôvodov namietat len vadu v procesnom postupe súdu (niektorú vadu vymedzenú v § 420 CSP), vecné posudzovanie správnosti právnych záverov súdu vyjadrených v napadnutom rozsudku však v takomto prípade nie je možné. Žalobkyňa vo svojom dovolaní síce tvrdí, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, avšak v dovolaní nevymedzuje konkrétne nedostatky odôvodnenia, neuvádza, ktoré otázky súd nezodpovedal, resp. zodpovedal nedostatočne, ale tvrdí, že otázky vyriešil nesprávne a teda sa skôr zameriava na všeobecnú polemiku s právnymi závermi súdu. V súvislosti s žalobkyňou tvrdným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia súdu poukázala na prijatý judikát publikovaný pod R 2/2016, ako aj uznesenie NS SR z 31. januára 2019 sp. zn. 6Cdo/98/2017 a z 28. októbra 2021 sp. zn. 2Cdo/121/2021.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť.

26. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

27. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011). Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 4Cdo/280/2013, 7Cdo/92/2012, 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

28. Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu je, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť (viď uznesenie najvyššieho súdu z 26. mája 2015 sp. zn. 3ECdo/154/2013).

29. V posudzovanom prípade žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces, b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo.

31. Aby bola daná prípustnosť dovolania musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť

strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí zároveň dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konania sú zásadne „výsledkové“, tzn. že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov. Postupom súdu však možno rozumieť len samotný priebeh konania, nie rozhodnutie súdu, posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného návrhu (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/228/2017, sp. zn. 2Cdo/220/2017, sp. zn. 3Cdo/110/2017, sp. zn. 4Cdo/128/2017, sp. zn. 5Cdo/45/2018, sp. zn. 7Cdo/35/2018, sp. zn. 8Cdo/56/2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017).

32. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

33. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, strany sporu mali možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie, tvrdiť skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku a na jeho preukázanie uplatňovať procesné návrhy na vykonanie dokazovania. Obidve túto možnosť v konaní aj využili, pričom žalovaná využila aj možnosť proti rozsudku súdu prvej inštancie podať riadny opravný prostriedok (odvolanie). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

34. Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľky, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej relevantnými odvolacími námietkami, kľúčová argumentácia odvolacieho súdu je obsiahnutá v odsekoch 8.12, 8.13, 9.3 a 10 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Skutočnosť, že sa dovolateľka nestotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu a názormi v ňom vyjadrenými, neznamená, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené rozhodnutie, pretože súd nie je povinný rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Dovolací súd sa nestotožnil s názorom dovolateľky, že odvolací súd porušil jej právo na spravodlivý proces tým, že vec nevrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, ale vo veci sám rozhodol. Oprávnenie odvolacieho súdu zmeniť napadnuté rozhodnutie vyplýva z ustanovenia § 388 CSP. Nakoľko v prejednávanej právnej veci išlo len o odlišné právne posúdenie odvolacím súdom mohol v zmysle § 384 CSP vo veci rozhodnúť bez toho, že by zopakoval prípadne doplnil dokazovanie. Dovolací súd nedal za pravdu žalobkyni, ktorá tvrdila, že takýmto postupom jej súd odňal možnosť sa brániť, reagovať, nakoľko odvolanie žalovanej, v ktorom argumentovala tým, že zmluvná pokuta nebola v rozpore s § 544 OZ dojednaná pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti, ale práve naopak, neprípustne, pre prípad využitia práva jej bolo riadne doručené (č. 1. 298) a žalobkyňa mala možnosť sa k nemu vyjadriť, čo aj urobila písomným podaním zo dňa 2. marca 2020 a následne reagovala aj na ďalšie podanie žalovanej vyjadrením zo dňa 24. apríla 2020.

35. Dovolací súd uvádza, že predmetom dovolacieho prieskumu v rozhodovanej veci má byť v podstate namietané právne posúdenie veci konajúcimi súdmi t. j. prípustnosť jeho dovolania by mala vyplývať z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 v spojení s § 438 ods. 1 CSP), aj keď dovolateľka tento dovolací dôvod výslovne neuvádza.

36. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

37. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

38. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

39. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagatelných veciach. Skutočnosť, či ide o bagatelnú vec je limitovaná predmetom konkrétneho konania, teda tým, o čo strane v tej ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagatelnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie).

40. V rozhodovanej právnej veci sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 1 000 eur. Minimálna mzda ku dňu začatia konania (10. október 2016) predstavovala podľa nariadenia vlády č. 279/2015 Z. z. sumu 405 eur. Dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o bagatelnú vec, keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorej pre prípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP musí výška dovolateľom žiadaného peňažného plnenia prevyšovať desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania.

41. Z tohto dôvodu dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania nie je podľa § 420 písm. f) CSP daná a rovnako nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, keďže žalobkyňa žiadala v dovolaní alternatívne posúdiť aj ňou v dovolaní vymedzené právne otázky, ktoré podľa jej názoru môžu mať veľký právny význam nielen pre prejednávanú vec, ale aj pre všetky situácie, týkajúce sa cestnej nákladnej dopravy na Slovensku, keďže je v danom prípade podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP procesne neprípustné. Nakoľko dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je procesne prípustné, najvyšší súd ho odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP bez toho, aby skúmal správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia.

42. Vzhľadom na to, že dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol, nerozhodoval už o jej návrhu na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

43. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

44. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.